

[Ministeren for skatter og afgifter]

gennemført her i Folketinget. Alle var enige om, at det var en god målsætning, og alle er enige om, at det er en god målsætning i dag, hvad jo klart viste sig under første behandling af dette lovforslag. Ønsket om at besværliggøre gældsætningen og fremme opsparingen er i øvrigt blevet forstærket igenem de måneder, der er gået, siden vi vedtog skattereformen. Det skyldes simpelt hen, at vi har haft en forbrugsudvidelse og en opsparringsnedgang, der har fået konsekvenser ikke blot for dem, der personligt har haft den forbrugsudvidelse, men for hele vort samfund og for samfundsøkonomien i det hele taget. Det er jo rigtigt, som hr. Niels Helveg Petersen sagde i morges, at Socialdemokraterne i månedsviis har talt om, at der skulle træffes foranstaltninger imod det gældsfinansierede forbrug, og derfor må de udtalelser, der er kommet her i dag fra den socialdemokratiske ordfører, forekomme noget hykleriske. Man angriber teknikken i loven, men samtidig siger man, at der findes ingen løsning, som ikke indeholder et vist moment af vilkårlighed. Det var et ordret citat fra hr. Lykketofts indlæg i formiddags, og det kan jeg give min fulde tilslutning.

Det er ikke muligt at lave nogen skattelov eller afgiftslov, uden at der er et vist moment af vilkårlighed. Det klareste eksempel på noget sådant var de regler, vi havde for nogle år siden, om kørselsgodtgørelse. Det var i virkeligheden de mest retfærdige regler, som eksisterede i det danske skattesystem, hvor hver enkelt borger fik nøjagtigt det kørselstilskud, der svarede til, hvor mange kilometer han havde mellem sit hjem og sit arbejde, og hvor mange minutters ventetid og transporttid han havde. Disse meget nøjagtige regler blev oplevet af den danske befolkning som den største uretfærdighed, fordi det var nedværdigende for borgerne hele tiden at forhandle med myndighederne om, hvorvidt de nu var berettigede til et kørselsfradrag af den og den størrelse.

For nogle år siden var der da heldigvis enighed i Folketinget om, at denne form for millimeterretfærdighed i virkeligheden er uretfærdig, og man lavede en regel, som siden har fungeret og skabt fuldstændig ro over feltet, uanset at de partier, der lavede den – det var oppositionen sammen med regeringen – var fuldstændig klar over, at systemet indeholdt den vilkårlighed, at nogle

fik et kørselsfradrag, som de ikke havde fortjent, og at andre, som havde fortjent det, ikke fik helt så meget, som de havde fortjent.

Det er nu teknikken i skattelovene, at det må være sådan. Lad os prøve at se lidt på, hvor stor vilkårligheden er i det lovforslag, som regeringen har lagt frem. Regeringens lovforslag bygger på et fantastisk fast og bestemt holdepunkt, nemlig at vi tager udgangspunkt i skatteyderens egne opgivelser af, hvilke renter han har betalt i det pågældende år. Det er vel nok det mest nøjagtige tal, vi har i selvangivelsen, den egne opgivelse af renterne; med dette som udgangspunkt finder vi frem til, hvor stor afgiften skal være.

Det socialdemokratiske forslag, som altså ikke er et forslag, men kun nogle løse tanker, er i virkeligheden fuldstændig håbløst. Man ønsker at registrere alle långivere. Her var det rigtigt, som hr. Fogh Rasmussen sagde: hvad sker der, hvis man tager et lån hos en ikke-registreret långiver? Der sker jo ikke den noget, der tager et lån, for den pågældende kan stadig væk opgive sin renteudgift og få rentefradrag for et lån. Det eneste, man opnår, er klart at snyde staten på en for det offentlige fuldstændig ukontrollerbar måde for den afgift, som alle andre borgere skal betale. Hvis det ikke er organiseret skatte-tænkning efter den socialdemokratiske model, så har ordet fået en helt anden mening, end det plejer at have.

Hr. Lykketoft sagde flere gange, at det lovforslag, man har forelagt for Folketinget, krænker skattereformens ånd. Han nævnte som eksempel den bestemmelse, som er kommet ind her ved andenbehandlingen, om, hvorvidt man i stedet for at betale afgiften kan indbetale beløbet på sin kapitalpension. Det fremgår jo af ændringsforslaget, at den afgift, der her er tale om, og som man kan indbetale til sin kapitalpension, går ud over det maksimum på 25.000 kr., som er omtalt i skattereformen.

Jeg tror, hr. Lykketoft ikke rigtig kan huske, hvad det er, der er aftalt i skattereformen. Der kan nemlig også i dag som hidtil indbetales mere end 25.000 kr. på kapitalpensionen. Det er alene fradragsretten for indbetalinger, der er begrænset til 25.000 kr., og der er ikke fradragsret for pensionsafgiftsbeløb, og grænsen for fradragsretten på 25.000 kr. berøres derfor overhovedet ikke.